

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava**, se sídlem 17. listopadu 15/2172, Ostrava – Poruba, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 7, Praha 1, proti oznámením žalovaného ze dne 30. 9. 2013, č. j. MSMT-38871/2013 a ze dne 7. 11. 2013, č. j. MSMT-38871/2013-2, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2014, č. j. 9 A 200/2013 - 42,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 1. 2014, č. j. 9 A 200/2013 – 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se domáhala žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) zrušení v záhlaví označených oznámení žalovaného, jimiž ji jako příjemkyni dotace vyrozuměl žalovaný jako poskytovatel dotace o pozastavení plateb dotace poskytnuté rozhodnutím ze dne 30. 6. 2011, č. j. 0070/02/01, a to v částce 23 436 947,44 Kč. Oznámením žalovaného ze dne 7. 11. 2013 bylo dle údajů obsažených v jeho textu nahrazeno oznámení vydané dne 30. 9. 2013, neboť v pořadí první oznámení obsahovalo chybné údaje (scházelo zvýšení o DPH). Obsahem obou těchto oznámení bylo vyrozumění stěžovatelky o tom, že byla zadržena platba přiznané dotace v určité výši pro přesvědčení žalovaného, že jednáním popsáním v odůvodnění oznámení došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie.

[2] Městský soud usnesením ze dne 2. 1. 2014, č. j. 9 A 200/2013 – 42 (dále jen „napadené usnesení“), žalobu odmítl s odkazem na ustanovení § 14e odst. 4 zákona č. 218/2000 Sb.,

o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), které opatření podle odstavce 1 až 3 téhož ustanovení (tedy žalobou napadená oznámení) výslovně vylučuje ze soudního přezkumu. Jelikož shledal žalobu nepřipustnou podle § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tzn. kvůli absenci podmínek pro vedení řízení ve věci samé, odmítl také návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

[3] Proti napadenému usnesení podala stěžovatelka včasnou kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jíž namítala jeho nezákonnost a předešla řadu argumentů, pro něž by měla být žaloba posouzena věcně. Soud se podle ní měl zabývat otázkou zákonnosti postupu žalovaného při pozastavení platby ve smyslu dodržení základních zásad činnosti správních orgánů, jež žalovaného zavazují přesto, že se na předmětné opatření nevztahují obecné předpisy o správním řízení (§ 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech). Stěžovatelka poukázala na to, že další postup žalovaného je díky nedostatečnosti právní úpravy nevyplacení části dotace nepředvídatelný a ze znění zákona nelze ani dovodit dočasnost předmětného opatření, jehož dopad na sféru práv stěžovatelky je srovnatelný s odnětím dotace (§ 15 zákona o rozpočtových pravidlech), kde je soudní přezkum naopak přípustný.

[4] Nejvyšší správní soud při projednávání věci zaujal názor, že ustanovení § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech, jehož bylo ve věci třeba použít, je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky, pokud stanoví, že opatření o neproplacení části dotace je ze soudního přezkumu vyloučeno. Nejvyšší správní soud proto řízení o kasační stížnosti přerušil a současně podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení ustanovení § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech v části „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“. Dne 20. 2. 2015 však nabyt účinnosti zákon č. 25/2015 Sb., kterým se mění zákon o rozpočtových pravidlech, jímž bylo znění § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech změněno tak, že již neobsahuje část napadenou návrhem Nejvyššího správního soudu. V reakci na tuto legislativní změnu Nejvyšší správní soud změnil svůj návrh tak, aby Ústavní soud vyslovil, že § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění zákona č. 465/2011 Sb., tj. ve znění účinném od 30. 12. 2011 do 19. 2. 2015, je v části znějící „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“ v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[5] Dne 1. 7. 2015 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 12/14, jímž Ústavní soud rozhodl, že ustanovení § 14e odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném do 19. 2. 2015, ve slovech „a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání“, bylo v rozporu s čl. 1 Ústavy České republiky a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[6] Důsledkem vynesení citovaného derogačního nálezu, na jehož odůvodnění Nejvyšší správní soud na tomto místě v podrobnostech odkazuje, je odpadnutí důvodu, o který městský soud opíral své usnesení o odmítnutí žaloby stěžovatelky. Jelikož součástí právního řádu České republiky nemělo být ustanovení, které blokovalo soudní přezkum napadených správních aktů a vylučovalo tedy meritorní rozhodnutí o žalobních námitkách, je na místě odstranit usnesení, kterým bylo řízení před městským soudem skončeno, a které se opíralo o uvedené protiústavní ustanovení, a vrátit mu věc k dalšímu řízení. Úkolem městského soudu tedy nyní bude po provedení nezbytných procesních kroků (nové vyměření soudních poplatků) posoudit důvodnost všech řádně uplatněných žalobních bodů a také se vypořádat s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě.

pokračování

[7] V novém řízení rozhodne městský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu